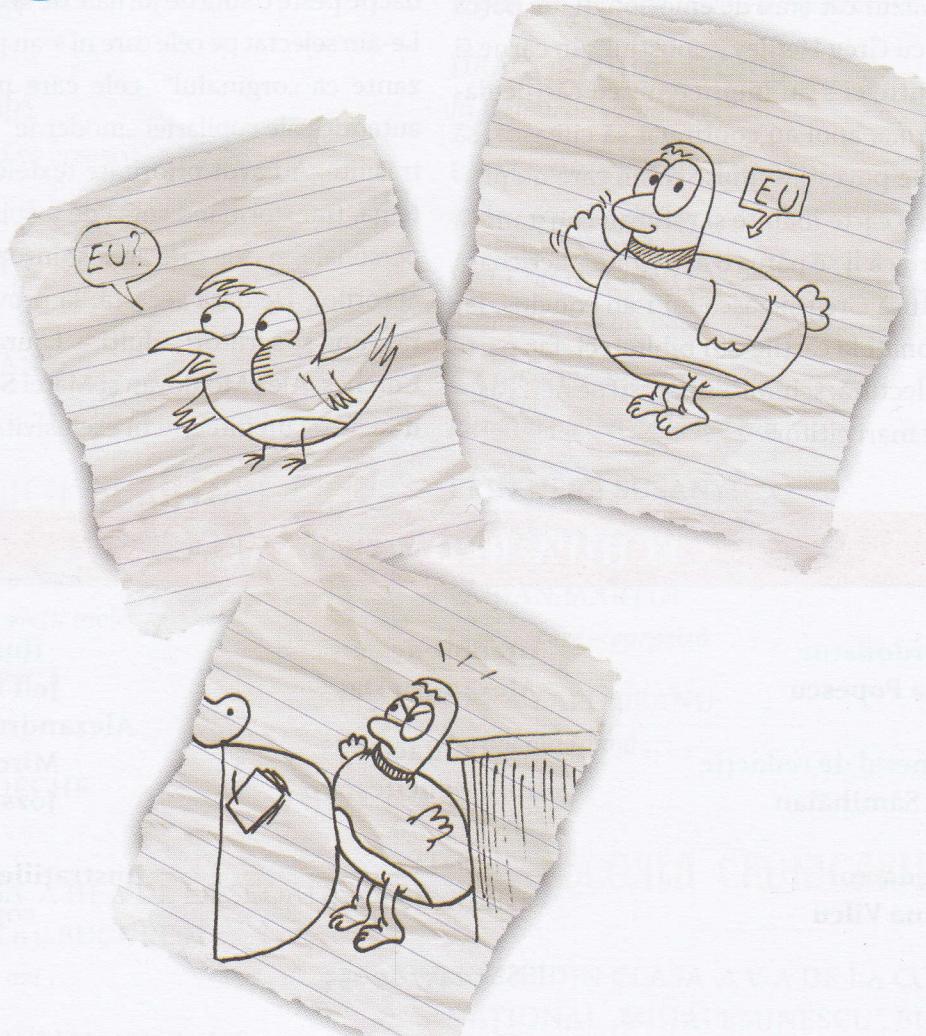

ORDINUL POVESTITORILOR

3 REVISTĂ DE SCRIRE CREATIVĂ
ŞI ALTE FORME DE MAGIE

SECȚIUNEA COPII ȘI ADOLESCENȚI
A ORDINULUI POVESTITORILOR
ESTE SUSȚINUTĂ DE

ARTHUR

Jurnalele puștimii de pretutindeni

MAEȘTRII POVESTITORI

Interviu cu JEFF KINNEY	4
ALEX MOLDOVAN	
<i>Jurnalul Olgutei</i>	7
LAURA GRÜNBERG	
<i>O fetiță care nu vrea să crească prea mare</i>	10
HORIA CORCHEȘ	
<i>Jurnalul lui Răzvan</i>	13
MATEI SÂMIHĂIAN	
<i>Jurnalul lui Gaston</i>	17

UCENICII SCRITORI

RAMI-MIHAI CRISTESCU	
<i>O bandă desenată a vietii mele</i>	19
VIVIANA PANTEZICĂ	
<i>Jurnal de basm</i>	22
ANASTASIA TINDECHE	
<i>Transformarea</i>	26
COPIII DIN CLASA A III-A DE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.113, BUCUREȘTI	
<i>Ce mi s-a întâmplat azi</i>	28
RADU BUCAN ȘI IULIAN OLENIUC	
<i>O excursie hilară</i>	31
ANDREI IOAN DROC	
<i>Fabrica de chei</i>	36

AMELIA CIMPOEȘU

Eu și Jurni 39

MARIA MIRUNA SOLOMON

Pagini din jurnalul unei fete nehotărâte 42

DRAGOȘ MIHAI STOICA

În formă, de sărbători 45

EMMA CRISTIANA MORA

Lunea cea istovitoare 48

VALI MOCIORNIȚA

Jurnalul unui alt puști 51

GABRIEL CĂRTĂRESCU

Jurnalul pietrei de lângă râu 55

ERIN HERA SUSANYI

Cu Pufarina, la școală 58

FABIAN MARTIN

O petrecere - surpriză 60

SARA ZAPODEANU

Jurnal din inimă 62

ȘCOALA CRONICARILOR

COPIII DIN CLASA A V-A DE LA COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, BUZĂU.

*Greg este un băiat cool,
care vrea să aibă mușchi* 64

O fetiță care nu vrea să crească prea mare

LAURA GRÜNBERG

Salut,

De-abia am așteptat să ajung acasă să îți povestesc ce s-a întâmplat azi. Tu știi obsesia mea și sper că măcar tu mă înțelegi. Asta e. Îmi e frică de crescut. Și nu mă refer la crescutul în înălțime. Mă uit în fiecare zi la oamenii mari din jurul meu și nu îmi place deloc ce văd. Chiar cred că e o problemă gravă. Pe mine ce mă sperie cel mai tare este că de la o zi la alta apar mai mulți oameni din aceștia periculos de mari. Doar azi de exemplu, de la mine de acasă până la Kogălniceanu (patru stații de troleibuz), am reperat cu ușurință cinci ființe din asta – eu le zic omari. Se vedea cu ochiul liber (ce o fi aia ochi liber? Habar n-am) că sunt exagerat de mari. Îi puteai identifica după hainele terne și comune, după privirea în gol, lipsa de chef de viață, plăcuteala și acreala care li se citea pe fețe. Eu nu știu cum de alții nu îi văd. Știi că eu am tot încercat să fac ceva – am pus-o pe mama să scrie o carte despre asta (*Să creștem mici*). Am dat sfărăț în țară pe Facebook. Dar singură și, slavă domnului, mică, nu pot salva lumea. Nu îi pot salva pe oameni dacă ei nu își doresc asta. Deocamdată nici computerul nu îi recunoaște pe omari. Știi că te respect și după fiecare pagină dau „spelling“ ca să îmi găsească greșelile de scris. Ce să vezi... laptopul nu recunoaște cuvântul „omar“. Îmi zice să scriu „homar“! Da' eu nu mă las.

Să îți povestesc ce am făcut azi la școală. Am inventat un experiment. Am adus de acasă o floricităță în ghiveci pe care a primit-o mama de 1 martie. Am pus-o la fereastra de lângă catedră.

Ei bine, nu o să îți vină să crezi ce s-a întâmplat. Prima oră am avut română. A venit profa. Îți-am povestit despre ea. Super tipă – râde cu noi, ne pune să facem mici scenete, recită, ne dă să citim din *Ordinul povestitorilor și Fabulafia*. Nici nu îți dai seama când trece timpul cu ea. După oră floarea de la fereastră era bine mersi. A doua oră a fost de mate. Teroare... Isoscela școlii noastre iar ne-a certat, iar ne-a dat lucrare de control și ne-a amenințat cu corigențe. Aștepțam toți cu sufletul la gură să sună de pauză. Ei bine, crede-mă, după ora de mate mă uit la floarea de pe pervaz și ce să vezi? Floarea pur și simplu s-a uscat. A chelit. I-au căzut petalele. Îți dai seama – profa a uscat floarea cu gândurile ei negre, cu nervii ei, cu obsesiile ei, cu notele ei mici. Mi-a părut rău de floare și mi-am dat seama că nu pot să sacrific și alte flori ca să văd cum sunt ceilalți profi – adică să am dovada clară că ceea ce intuiesc eu este adevărat. Dar îți dai seama... omarita, cum îi spun eu, face rău și florilor! Oamenii ăștia care au crescut prea mult sunt de-a dreptul periculoși pentru natură. Îmi închipui că și animalele suferă în preajma lor. Coșmarul meu este că o să ajung ca ei.

Mă tot gândesc că ar fi util dacă aş putea face un fel de portret-robot al unui omar. Să îl distribui prin oraș cu mesajul „Dacă semeni cu el, ai grija. Ești PREA mare“. Poate că măcar aş sensibiliza populația la această problemă pe care o ignoră. Doar că nu e simplu de făcut un portret-robot. Deși au unele semnalamente comune – în special privirea în pământ și acreala –, sunt foarte multe feluri de oameni prea mari. În primul rând sunt și femei, și bărbați, și grași, și

slabi, și români, și romi. Pe urmă am observat că există omarul șofer – unul care merge cu geamul lăsat și cu muzica dată la maximum, claxonează din orice, nu lasă pietonii să treacă pe trecerea de pietoni, parchează unde are chef; omarul pieton – cel care merge cu capul în pământ, deseori vorbește la mobil, dacă îl întrebi ceva pe stradă nu îți răspunde; omarul părinte – pe stradă sau la serviciu nu ai zice că e omar, dar în relația cu copilul lui are câteva obsesii: să nu bei sucuri, să mai pui un rând de haine pe tine, să îți faci temele; omarul cu câine – acesta nu strânge mizeria de pe jos și își trage bietul câine în lesă doar cum vrea el; omarul vânzător – îți îndeasă cumpărăturile alătura în sacosă și nu dă restul; omarul de mall – intră la film și foșnește punga de floricele în disperare și mai și vorbește la mobil după începerea filmului; omarul profesor... doar la mine la școală aş zice că jumătate dintre profi au semne de omarită. Mai grav e că uneori poți să fii indus în eroare. Sub

masca unui om zâmbitor (eu le zic pufoși ăstora) poate sta un omar în devenire. Până și unii bunici te pot păcăli. Par pufoși și când îți-e lumea mai dragă încep cu teoriile despre cum să nu faci aia, nici cealaltă.

Cel mai frică îmi este că într-o bună zi o să se ascundă un omar în corpul unui copil. Asta mă sperie cu adevărat. Știu sigur că cei mici sunt imuni la omarită. Dar fiind mic nu te prea poți apăra. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să văd semne la Florin sau la Anca – cei mai buni prieteni ai mei. Sau, doamne ferește, la mine!

Cei mai penibili, după mine, sunt cei mari care încearcă să nu fie prea mari apelând la injecțiile cu botox, liposuții, implanturi de păr. Pe bune, sunt absolut caraghioși cum vor ei să fie fotoșopați cu orice preț. Eu de abia aştept să îmi apară niște riduri – e chiar cool să nu ai față aşa de întinsă ca o gelatină, dar să ai ceva experiențe de viață cu care să te lauzi sau de care să te plângi. Mie ce mi se întâmplă? Mai nimic.

Școală, lecții, meditații, înnot, pisălogeală... și iar școală... Nici măcar nu m-am pupat până acum cu un băiat. De abia aştept să cresc. Da – vreau să cresc, dar nu vreau să ajung mare –, știu că unii nu pricep diferența. Treaba lor.

Mulți cred că am inventat chestia asta cu lupta împotriva crescutului excesiv doar aşa, ca să ies cumva în evidență. Nici vorbă. Eu chiar cred că omenirea este într-un mare pericol. Eu chiar cred că problemele despre care se tot discută pe la televizor – războaie, Brexit (este că nu știi ce e asta? Hai că îți spun. Ne-a zis profa de istorie: ieșirea Angliei din UE!), corupția – toate ar putea să fie rezolvate dacă am putea stăpâni epidemia de omarită. Dacă cei care se ocupă cu chestiile asta ar fi rezonabil de mari și în niciun caz cu semne de omarită. Uite, de exemplu acum e unul în SUA – Donald Trump. Vrea să devină președintele țării și este clar de la o poștă că e omar. Jignește femeile, rivalii din cursa electorală, pe cei din alte țări mai sărace. Păi dacă ajunge președintele SUA e vai de noi. De aia zic – eu chiar simt că e foarte important pentru cei din jurul meu să facă eforturi să nu se maturizeze prea tare. Eu cred că ar trebui încă din școală să ne predea cursuri de crescut mic sau de crescut atât de mare cât trebuie. Mamă... îți dai seama ce bine ar fi dacă ar înlocui orele de mate cu aşa ceva!

Îți povesteam că azi număram omarii din troleibuz. Una dintre doamnele pe care le-am bănuit de omarită vorbea la mobil și spunea „Of, mă doare sufletul...“ Știi, mă gândesc că poate asta e ceva comun tuturor omarilor – pe oamenii ăștia prea mari îi doare cumva sufletul... aşa cum mă doare pe mine glezna pe care mi-am sicut-o la baschet. Sau poate că sufletul începe să te doară când crești pur și simplu, nu neapărat când crești prea mult? Oi trăi și oi vedea! Pe mâine. Să îmi ții pumnii – dau testul Cambridge... de asta depinde un nou mobil.

Laura Grünberg este profesoară, însă nu predă la vreo școală sau liceu, ci la Universitatea din București. Are o meserie foarte interesantă – este sociolog. Și, în același timp, scrie cărți pentru copii. În 2014 a publicat la Editura Arthur *Să creștem mici*, o carte care, dincolo de poveștile pe care le conține, este și un studiu de sociologie (imaginată sau nu). Astfel, Laura a descoperit omarita – boala crescutului în exces, a descoperit remedii împotriva acestei boli, a inventat omarii și omicii, iar acum ne-a trimis un fragment din jurnalul unui omic care se teme să nu cumva să se transforme într-un omar.